

“Folkhemssnusk”

Skandinavisk smudslitteratur fra sædelighedsskildring til porno

ERIK BÄCKLUND

Vi vil i denne tekst følge, hvordan den litterære umoral fra skandinavisk efterkrigstid blev til rendyrket pornografi tre årtier senere.

Et blad i vores samling hedder *Top Hat* og er et af pornobladene fra 1949. På side 67 er der en annonce fra et bogforlag, hvor tre bøger præsenteres. Sådan lyder annonceteksten for en af bøgerne:

Birger Jarlsgatan – Karsten Wimmermarks bog om livet i Stockholms gader ved nattetid. En Provinspiges oplevelser bliver skildret med ægte realisme:

Et kort uddrag:

... Så havde hun ham over sig, det skete på ét sekund. Hans øjne brændte imod hende, liderligt og sugende, og hun følte hans mund søge hendes med et kys, som næsten var et bid. Da han tog hende vildt og ublidt, lod hun det ikke kun ske, men mødte ham med en intensitet, som forbavsede hende selv, inden hun gled væk i halv bevidstløshed ...

Gaden, det drejer sig om, var den tids luderstrøg. De to andre bøger på annoncesiden omhandler også pigers vanskeligheder. Den ene er om en teenager, som ender i klørne på en international bondefanger, og den anden om en stockholmspige som på grund af skidt opvækst drives til prostitution. Åbenhjertige skildringer naturligvis. Længst nede på denne side fandtes en lille bestillingskupon, som den tidligere ejer af bladet omsorgsfuldt har skåret ud. Det var han ikke alene om. Sådanne bøger blev solgt i mængder, og et oplag på 40.000 var ikke ualmindeligt. At det er vanskeligt at finde dem i dag kan virke mærkeligt, men et par årsager kan vi gætte os til:

1. Sædelighedsskildringer fra denne tid har ikke fået en status hos bogsamlere og antikvariater. Altså en begrænset interesse, og da de ikke er billigt trykte paperbacks, er de heller ikke interessante for den samlerkreds. Man kunne måske mene, at erotikasamlere ville kunne skænke disse bøger en status, men de er så fåtallige i Skandinavien, at denne gruppe i sig selv har svært ved at højne status eller pris på noget som helst.

2. Til trods for at de “hensynsløst utilslørede” fremstillinger i dag fremtræder som nok så harmløse, så var tidens opfattelse nok anderledes. Vi aner, at det var så skamfuldt at eje sådanne bøger, at man slet ikke placerede dem på reoler, men gemte dem væk på steder, hvor man bildte sig ind, ingen ville kigge, ligesom man gjorde, og stadig gør, med pornoblade. Dette skyldtes sikkert ikke, at omslagene var anstødelige eller umoralske, hvilket heller ikke indholdet nødvendigvis var, diskretionen motiveredes snarere af emnevalget og stedet, bøgerne blev solgt fra. At blive nødt til at stå inde for og forsvare, at man er indehaver af bøger, som er indkøbt på samme steder som pornoblade, er ikke sjovt i dag, og var det heller ikke dengang. En interesse for hvordan prostituerede, kriminelle og folk på skråplan lever, holder man for sig selv. Vi kan forestille os, at manden, som finder en pige at slå pjalterne sammen med, smider alle kompromitterende bøger og blade væk, når der bliver tale om at flytte sammen. En amerikansk mand beskriver dilemmaet i et læserbrev i bladet *Female Wrestling* fra starten af firserne: Gennem en årrække havde han skabt en betragtelig samling af bøger og blade om emnet og signerede fotografier af letpåkledte og topløse brydersker og bokserinder.

Da han mødte sin første kone smed han hele bundtet væk med motiveringen, at han ikke havde brug for det mere. Efter skilsmissen fortrød han. Han ville have samlingen tilbage, hvorefter han begyndte at samle igen, og efter en række år havde han en større samling end tidligere. Blandt andet var han rejst til Tyskland og havde anskaffet sig signerede plakater og originalfotografier af mudderbrydersker, da hans kommende anden kone dukkede op. Samlingen blev smidt væk med samme motivering som tidligere. Efter skilsmissen tænkte han, at han aldrig ville gifte sig mere, eller, hvis det skulle ske, så skulle det være med en kvinde, som accepterede hans interesse. Med læserbrevet ville han sige læserne noget, som han mente var vigtigt. Om det i første omgang var, at man skal være forsigtig med, hvem man gifter sig med, ved vi ikke, men utvivlsomt har han fortalt os, hvor vanskeligt det er at forsvare og forklare en interesse som vedrører umoral. Vi ved ikke, hvordan det gik ham, men vi aner, at mønstret gentager sig, for når kærligheden blomstrer, er den for et kort og skæbnsvangert øjeblik det vigtigste af alt.

3. Det tredje og sidste af vores gæt er måske det svageste. Det lyder i hvert fald sådan: bøger skal anskues og behandles for hvad de er, og skam i kroppen skal man have, og således bør bøger, som vedrører forbudte emner, gemmes for enhver pris, uagtet om forfatteren hedder Zola, Lawrence eller Crusoe. Den dag hvor man er holdt op med at skamme sig, er det på høje tid at overveje sin situation.

I dag kan man tage sædelighedsskildringer fra 40'erne og 50'erne frem. Anledningerne til at gemme dem er forsvundet; hvis de sælges, er det af respekterede forhandlere, og de bliver ikke længere brugt onanistisk. Med dette vil vi ikke hævde, at onani forekom ved læsning, men måske lidt efter.

En gennemsnitlig sædelighedsroman omhandler en pige, som af omstændighederne kommer i knibe, glider ud på skråplanet, for slutteligt at reddes fra fordærvet. Til sammenligning kan man tage den hårdkogte thrillerforfatter James Hadley Chases debutroman *No Orchids for miss Blandish*, hvor en ung kvinde bliver kidnappet af hensynsløse banditter, og vi kan følge, hvordan den ubeskriveligt modbydelige

og sadistiske leder af kidnapperne bruger pigen som en slags sexslave. Hos Hadley Chase er en lykkelig udgang utænkelig, på trods af at hun bliver reddet, for hun er besudlet, brugt og færdig, og det ved hun og tager kort efter befrielsen livet af sig, og alle virker tilfredse med det. Denne anskuelse er forholdsvis udbredt i den amerikanske hårdkogte krimilitteratur, men ikke i den skandinaviske sædelighedsprosa. Her går det an at leve videre, efter at man er blevet besudlet af såvel det ene som det andet, for man vasker smudset af og starter på en frisk. Beskrivelserne af mændenes holdninger til faldne kvinder er nok så interessante. Der synes ikke at være nogen udbredt forestilling fra 40'erne og 50'erne om, at man skulle være uskyldig før ægteskabet, eller at man kun duer til at være luder, hvis man én gang har været det. Holdningen i dette tilfælde synes at være at glemme og forlade, og forstå at det ikke er let her i livet, da der findes rigeligt med fælder at falde ned i, og at man ikke bliver dårligere, bare fordi man har taget vejen omkring spjældet. En fin bog om det emne er Birger Petterssons *Träsket* fra 1947. En småkriminell og hjemløs bum får til slut livet til at dreje opad, da han faktisk får et rigtigt arbejde, til trods for at han fortæller chefen, at han har været i fængsel. Chefen kan godt lide hans oprigtighed og siger, at alt gammelt er glemt. Godt tyve år senere blev en anden bog skrevet med samme titel (og med et så godt som identisk omslag) af den indremissionske forfatter Åke Wallin. Som vi alle kan regne ud, ligefrem inden vi har læst bogen, bliver hovedpersonen nu frelst takket være Kristus. Slet ikke så spændende og sædedannende som Petterssons fortælling.

En af pionererne i den svenske smudslitteratur var Curth Hson. Mod slutningen af 40'erne hørte han om en bog skrevet under pseudonymet Jan Hogan, *Brinnande Begär*, udgivet af det velrenommerede forlag Natur & Kultur. De ville dog ikke udgive flere af hans bøger, da de havde på fornemmelsen, at det ville kunne give dem et dårligt ry. Romanerne handlede nemlig om homoseksuel kærlighed. Hson, som på denne tid arbejdede som skribent for blandt andet det halvpornografiske boulevardblad *Top Hat*

og havde fået lidt greb om, hvad der gjaldt, når det kom til sex, fandt at bogen var god, oprettede sit eget forlag og genudgav bogen. Samarbejdet mellem Hogan (Nils Hallbeck) og Hson holdt sig frem til begyndelsen af 80'erne, da Hson døde (blandt de sidste bøger han udgav var *En bok om självmord – motiven tekniken* i 1983). Hallbecks indsats for de homoseksuelle var betydelig. Han beskrev i de mange bøger han udgav, hvordan det faktisk var at være homoseksuel i en tid, hvor det var forbudt, og han gjorde det med førstehåndsinformation, bøsse som han var. I *Blodet begär* fra 1950 beskrives angsten og selvfornegetelsen hos en ung storbydreng, der trækker som prostitueret som *nebengeschäft*, men nægter at erkende sin homoseksualitet. Et afsnit af bogen beskriver, hvordan knægten til en fest skal bevise for sig selv, at han ikke er bøsse ved at gå i seng med datteren i huset, men det slutter med, at han prøver at kvæle hende, og kort derefter skifter hans interesse til pigens yngre bror. Som de fleste af bøgerne fra denne tid er det en gribende historie. Måske banede Hallbeck vejen for at andre forfattere kunne tage fat i emnet. Bengt Martin, som også udkom med en række bøger på Hsons forlag, kunne i 1968 udgive romaner om homoseksualitet på det store forlag Rabén & Sjögren, som til og med blev taget op til debat i TV. Hallbeck synes, skønt at han var drivende kraft bag dannelsen af RFSL i Sverige, aldrig at være blevet accepteret i samme omfang. Sandsynligvis pga. sin kun lidt strømlinede attitude og radikalitet. Seksualitetsoplysninger var han, og det gjaldt også, når han beskrev en ung skolelærerindes situation i romanen *Min kärlek het* (1954). Da drejede det sig om intolerance og støvet moral. Faktisk fremviser den mange lighedspunkter med *Jeg – en kvinde* fra 1965, men mere om denne senere. Hvad Hallbeck ville sige med bogen er, at man kan gøre som man vil, så længe man ikke skader nogen. Det opfattes måske patetisk i dag, men man må huske på, at det blev skrevet i en tid, hvor det i grunden vedrørte noget vigtigt. Forfatteren Per Meurling har gjort sig morsom over Hallbecks naive holdning, men han stod heller aldrig i seksualoplysningens tjeneste.

I begyndelsen af 60'erne blev importen og salget af udenlandsk erotik kraftigt forøget. Det gjaldt frem for alt engelske romaner, franske billedbøger og tyske pseudovidenskabelige værker om seksuelle perversiteter. Hvor udbredt kundskaben i det engelske sprog var ved den tid, ved vi ikke, men det man ikke kunne, måtte man vel lære sig, da der blev solgt en hel del af bøgerne. Skildringerne var langt grovere og friere med hensyn til erotik, end den litteratur som var udkommet på svensk, og de klarede sig temmelig godt fra retslige indgreb. Måske har dette salg bidraget til, at kundskaben i engelsk i dag er god her oppe i nord, hvorimod frem for alt tysk har tabt terræn (tænk på at det så sent som i 60'erne var mere almindeligt at indsyngende grammofonplader på tysk end engelsk). Selvfølgelig beror det på andre omstændigheder, men vi kan lege lidt mere med tanken og huske på tiden, hvor videoen blev indført i *folkhemmet*. Der fandtes, os bekendt, tre systemer: Betamax, Video 2000 og VHS. Det førstnævnte bruges i dag kun (?) af TV. Video 2000 bliver os bekendt slet ikke brugt, imens det, som skal være det dårligste system, blev standard. Hvorfor det blev sådan, kan man spekulere over. En teori går ud på, at det var pornoens fortjeneste. VHS forsynede brugerne med et stort udbud af pornofilm, og når familiefaderen sad og grublede over, hvilken slags system der var bedst afpasset, var alle tekniske detaljer mindre vigtige. Udbudet af film havde højeste prioritet. Tilsvarende ville man kunne argumentere for, hvorfor engelsk helt pludseligt blev anskuet som vigtigt: familiefædrene købte de smudsige bøger på fremmede sprog, i en tid hvor fransk og tysk stod for den afgjort største andel af udenlandsk musik. På denne tid handlede det slet ikke om USA, da bøgerne blev skrevet og trykt i Frankrig. Havde tyskerne eksporteret erotisk litteratur i større omfang (eller flere romaner) til Skandinavien, ville sprogkundskaben måske have set ganske anderledes ud. Dette er en ting, vi har gået og luret på, men som formentlig er forkert. Vi tror heller ikke på, at pornografien havde nogen betydning for den franske revolution, skønt der er skrevet en bog om emnet.

1964 udkom Ullerstams bog *De sexuella minoriteterna*. En fantastisk bog er det på mange måder. Det

første som slår en ved læsningen er, at han betragter alt som acceptabelt, så længe ingen kommer til skade. Han argumenterer for forskellige måder, børn kan få del af det seksuelle, og hvordan nekrofile skal kunne nyde lig gennem frivillige donorers samtykke om, at deres kroppe er tilgængelige efter dødens indtræden. Folk samtykker i, at kroppen dis-sekeres, så hvorfor kan den ikke også blive udsat for seksuelle gøremål, argumenterer han, og i al sin naivitet har han tit ret. Problemet er, at folk ikke altid gør, som man har tænkt sig. I Sverige var pornografidebatten kommet i gang, og snart var man blevet enig om at give pornografien helt fri. Ligegyldigt hvad man ellers mener om beslutningen, må man nok konstatere, at det var naivt. Pornografien havde fået en fin klang, og man associerede den med noget naturligt og fint. At folk er forskellige, var man kommet frem til langt tidligere, og de seksuelle dispositioner havde længe været kortlagte, men at f.eks. børnepornografi langsomt men sikkert fandt udbredelse, så man ikke, eller man tænkte ikke nærmere over det. Dette varede ved i lang tid, og først år senere er der kommet en lov mod børnepornografi i stand. Et liberalt rigsdagsmedlem har sagt i et interview, at han og partiet har fortrudt, at de var med at gennemføre frigivelsen af pornografien. Vi var naive, var hans motivering, og han har sikkert ret; hvad skal man ellers kalde ånden fra tiden i slutningen af 60'erne og første halvdel af 70'erne? (Apropos naivt: Nudistbevægelsens leder i Sverige i 30'erne og 40'erne, Professor Johan Almkvist, udgav et tidsskrift *Natur och Hälsa*. Deri blev publiceret store mængder af billeder af nøgne mennesker ud fra Almkvists i ramme alvor fremsatte betragtning, at kroppen bliver afseksualiseret, hvis

den bliver fremvist i al sin nøgenhed. I sammenligning med *Natur och Hälsa*, fremtræder et blad som *Cocktail* temmelig snerpet og uinteressant. Måske blomstrede nøgenkulturen, fordi censuren var streng over for alt det andet. Man tør knapt nok tænke på, hvilke mængder sperma der er blevet spildt på jorden på grund af Almkvist og hans blade.

Johnny Bode: *Han friade i badkaret*
(Stockholm: Bokförlagsaktiebolaget, 1948)

I Danmark blev pornografien givet fri i to omgange i 1968; først teksten og siden hen billedpornografien. Svenskerne tøvede lidt længere, skønt domsafsigelserne mere og mere tydeliggjorde, at det var umuligt at fastholde forbudet, idet dommene faldt vilkårligt rundt om i landet. Advokaten Leif Silbersky var en af dem, som bidrog til et friere syn på pornoen. I anledning af, at Vilgot Sjömans *Nyfiken Gul* kom op i biograferne, fik han en forespørgsel fra en sagsøgt pornoforlægger om at føre hans sag. Silbersky skriver, at hans kendskab til emnet var lig med nul, og at han syntes, bladene var frastødende, men at han interesserede sig for det juridiske dilemma og påtog sig at være forsvarer i sagen. I sit

forsvar havde han tænkt sig at vise filmen *Nyfiken Gul*, men kunne ikke låne den af nogen, eftersom alle havde haft problemer med protestgrupper. Silbersky tog så retten til Sandrews biograf, og sammen så de på snavset. Vagtmesteren i biografen fortalte om demonstranterne, som stod udenfor dag efter dag, at de fleste af dem havde set filmen mange gange og ikke forlod lokalet før efter sidste samlejescene. Efter dette filmkiggeri blev retspraksis vedrørende pornografi betydeligt mildere. Et ordinært pornografisøgsmål beskriver Silbersky omtrent sådan, at der i retten ligger bunker af mistænkelige pornoblade, som en jury adspredt bladrer rundt i for at se, om der er noget, som ville kunne *såre tugt* og

sædelighed, for sådan lød lovteksten, som blev brugt ved et sagsanlæg. Ligesom de fleste af dem, som of-
fentligt taler om pornoen i ikke-negative vendinger,
er Silbersky ikke interesseret i den, men ... og så
kommer en særdeles vigtig bevæggrund til at kigge
i og læse den. Vi har gjort og gør ligesådan. Hvis
man har en mængde pornografi hjemme uden at
kunne svare på spørgsmålet “Hvorfor?”, er det
svært. Derfor siger vi, at vi er interesseret.

Vi går nu en kende tilbage i tiden, til år 1965, da
Kärlek 1, Forsbergs og Anderbergs pornografiske an-
tologi, udkom. Som et debatindlæg i pornoens “at
være eller ikke at være” blev den brugt som et
stærkt argument for det førstnævnte, formedelst at
man havde samlet etablerede forfattere til at skrive
porno. Samme type antologi (*Sengehesten*) udkom i
Danmark. Vi ved ikke, hvilken af de to som udkom
først, men det lå åbenbart i luften, at noget måtte
gøres for at få gjort pornoen præsentabel. I Dan-
mark udkom bogen *Jeg – en kvinde*, som også blev
oversat til svensk samme år. Hvordan den roman har
kunnet få en sådan opmærksomhed, som den fik, er
for os et mysterium. En årsag kan være, at den blev
filmatiseret med sexscener, hvoraf en (?) var så vo-
vet, at den blev klippet fra. Vi har set sekvensen på
super-8, og vi kan meddele, at den var fin, slet ikke
grov, og formentlig ikke var blevet censureret i dag.
Filmen blev en succes i en række lande, bl.a. i USA,
hvor Andy Warhol parodierede den med en film, el-
ler hvad det nu var, som fik navnet *I, a – man*. At
der allerede var udkommet en bog med det navn i
Skandinavien, var han formentlig lykkeligt inteta-
nende om. *Jeg – en kvinde* besluttede vi os sluttelig
og efter modne overvejelser, efter at have set mindst
et eksemplar i hvert eneste bogsalgssted vi besøgte,
til at læse. Efter at have læst bogen besluttede vi den i
en artikel med følgende ordlyd:

Faktisk en meget god bog, som helt savner sexafsnit. Umora-
len ligger i, at hovedpersonen bryder med sine forældres mo-
ralopfattelser og i en kort tid hænger ud med en gift mand, og
derefter flytter til København. Der eksisterer stadigvæk antik-
variater som har denne bog placeret lidt af sides, fordi de an-
ser den for at være anstødelig. Bogen bliver nævnt i Siw
Malmkvists sang *Mamma är lik sin mamma*. Hun synger: “Så ska

man då vara älskarinna, när ens karl läst Jag en kvinna.” Vi som
har læst bogen kan ikke helt gennemskue, hvad meningen skal
være.

Vi konstaterer så her bagefter, at vores opfattelse
stadigvæk er rigtig: bogen er vældigt god og påfal-
dende vedkommende, på trods af fraværet af egent-
lig dramatik. Hvordan tekstforfatteren til Siw
Malmkvists sang kan skrive den ovengengivne linie
kan vi ikke begribe, hvis det ikke er sådan, at han
ikke har læst bogen, men kun set filmen, hvilket
ville gøre det lidt mere forståeligt. Grunden til, at vi
har opholdt os en rum tid ved denne bog er, at vi
holder den for så tilpas mærkelig og betydningsfuld,
at den fortjener det. Sjældent har vi læst en bog i
erotikagenren, som klarer sig galant uden at være
erotika, men den skal formodentlig ses som en sæ-
delighedsskilddring og intet andet, og den kom til
rette tid. Hallbecks *Min kärlek het*, som behandlede
samme emne (stærk ung kvinde, moralsk pres og
frihedslængsel) fik knapt nogen opmærksomhed
overhovedet.

I begyndelsen af 70'erne var pornobogsudgivelse-
nen enorm. Hson havde i Sverige det største forlag,
men også de transnationale forlag Svea-Press og
Olympia Press (ikke Parisforlaget) udgav betydelige
mængder i Skandinavien. Endnu i dag kan vi falde
over pornobøger, vi aldrig tidligere har set, udgivet
af forlag, vi aldrig tidligere har hørt om, men som
kan have udgivet mængder af nu glemt litteratur.
Indholdet i bøgerne ændredes successivt til mere og
mere rendyrkede samlejebeskrivelser. Filmen gik,
som vi ved, med en vis forskydning i tid, i samme
retning. Tiden var forbi, da til og med Bonniers ville
hægte sig på pornobølgen. Omkring 66-69 udgav de
under serien Bonniers Folkbibliotek et antal bøger
med pæn eller klassisk pornografi, såsom Frank
Harris *Emmanuelle*, *Fanny Hill*, og Hannu Salamas
Midsommardansen, som han i Finland blev idømt be-
tinget fængselsstraf for i 1966. De udgav også nogle
af Agnar Mykles bøger, bl.a. *Sangen om den røde ru-
bin* fra 1956, som havde givet ham problemer i
Norge. “Folkhemssnusk” ville man kunne kalde
Bonniers forsigtige og forbigående pornoudgivelse.
Hson kørte dog på med sømmet i bund og blev et

af de største pornoforlag i verden. I midten af 70'erne kom en delegation fra kongehuset på studiebesøg. Pornoen var blevet stueren; og det ry om den fri seksualitet, som er blevet vedhæftet det intetanende Sverige siden 20'erne (seksualundervisning i skolen og den norske Ottesen-Jensen), med yderligere eftertryk i 50'erne og 60'erne (bl.a. filmene *Hon Dansade en Sommar* og *Tystnaden*), var måske til slut blevet rigtigt. Det var tiden, hvor partnerskift, drinks og saltstænger og Frank Valdor stod for weekendunderholdningen. Derimellem gik man måske hen for at se *Langt ned i halsen* (*Deep Throat*) og læste pornolitteratur, som i denne tid domineredes af temmelig ensformige skildringer af mennesker, som bollede omkring og anså bagdelsfumleren for noget aldeles nyt og spændende. Vi er af den opfattelse, at amatørerne var steget ind i smudsverdenen og her beskrev for andre amatører, hvor spændende det kan være at bolle på et bord, eller foran pejsen, eller seksuelle fantasier, der bestod i at bolle på måtten. Det var fattige seksuelle beskrivelser. Slet ikke så fantasifulde, fordomsfrie og kyndige som dem, der blev skrevet inden den seksuelle revolution. Bagslaget kom. For forfatterindepseudonymet Cia Rukne kom det tidligt. I 1972 skrev hun de to mærkværdige bøger *In i sexparadiset* og *Genom sexvallen*. Titlerne beskriver ganske godt, hvad det drejer sig om: I begyndelsen lever den kvindelige hovedperson i et parforhold, siden hen bliver det til partnerskift og sexfester. Derefter bliver hun forvirret og ved ikke helt, hvad der er det rigtige, og nogen forklarer hende, at det rigtige er, at kunne bolle med hvem man vil; frihed og åbenhed i forhold; at sex og kærlighed er to forskellige ting. Efter en tid brækker hovedpersonen sig af lede og væmmelse over sin egen og andres seksualitet. For hende var festen forbi. Der fandtes også dem, som ikke rigtigt deltog i festen. Pseudonymet Arne Säby skrev i 1971 den udmærkede bog *Med sex i blicken*. Den handler om en grim mand, som ingen vil have. Han finder et par briller, som gør, at han bliver uimodståelig for det modsatte køn. Han udnytter sit fund på alle mulige måder og lever lykkelig en tid, indtil ensomheden og følelsen af lede begynder at snige sig frem.

Da får han øje på en kvinde, som han finder meget tiltrækkende. Hende skal jeg bolle, tænker han, men af en eller anden grund fungerer brillernes tiltrækningskraft ikke på hende. Han bliver frustreret, eftersom han for en gangs skyld finder en kvinde, han virkelig vil have, og ikke kan få hende. Så viser det sig, at han bliver attraktiv for hende uden briller. Han smider dem væk, og de gifter sig. Den ægte kærlighed sejrer. Hvordan han tænkte efter en mulig skilsmisse, fortæller historien ikke, og måske er det ikke interessant i sammenhængen.

Mod slutningen af 70'erne begyndte pornoudgivelsen at afnattes. En mulig årsag er hjemmepornofilmen, smalfilmen, som til trods for en meget høj pris fandtes i mange hjem. Hsons forlag dalede. Landsmanden og kollegaen Milton forklarede dette med, at Hson ikke fornyede sig. I dag er Miltons pornoimperium *Private* (drives af sønnen) introduceret på en af USA's børser og går rigtigt godt. Ved et kig i et nummer af *Private* fra 1965 sammenlignet med et nyt eksemplar ser man ingen direkte forskel, bortset fra at reproduktionsteknikken er gået fremad. Fornyelse er altså ikke en nødvendighed. Hson udgav også pornoblade: *Piff*, *Paff*, *Raff* og et par mere. De prægedes af tekst og seksualoplysning (Hallbeck skrev formentlig de fleste af de indsendte indlæg og svarede selv på dem). Det skulle ikke være kønsdiskriminerende, fordi det var sådan Hson troede, at læserne ville have det. Tit var der fotografier af nøgne mænd, uden at en kvinde var med. Måske var det ikke lige sådan folk ville have det, og måske var teksterne ikke længere så vigtige, da fotografierne blev bedre og bedre og mere brugbare for onanistunder, i hvert fald for mændene, som altid har været den usammenligneligt største købergruppe.

Nogen har udtrykt det sådan, at ligegyldig hvilken tid man lever i, ligegyldig hvilke censurlove, ligegyldig om man læser eller kigger på billeder, så vil man i ny og næ blive lidt såret i sin tugt og sædelighed. Det tror vi er rigtigt.

På dansk ved Jan Bäcklund og Camilla Skovbjerg Paldam